

Szekeres-Varsa Vera

A kép 1974-ben készült, a Margit-szigeten. Nem tudom, ki készítette és milyen alkalomból.

1968-ban elkezdtem a művészettörténet szakot egyéni levelezőn. Az első órán Vayer professzor lazán azt mondta, hogy természetesen kell tudniuk olvasni németül, angolul, franciául, oroszul és persze olaszul. És ha egy latin szöveget látnak, akkor nem eshetnek kétségbe. Na most a hallgatók, jó, ha egy nyelvet tudtak, volt, aki egyet sem. Egyik évfolyamtársunk gyorsan összeszervezett egy ötös csapatot, és mindig együtt tanultunk. Kiosztottuk, hogy ki mit olvas el, és beszámoltunk egymásnak. Úgyhogy jóban voltam ezekkel a nálam tizenöt évvel fiatalabbakkal, és a kapcsolat később is megmaradt. 1975-ben az egyik lány kapott két meghívót az egri nyári egyetemre. Az egyik barátnőjét hívta, de az akkor kapott útlevelet -- öt évig nem kapott, mert a bátyja disszidált --, és inkább külföldre akart menni. Szólt nekem. De én 1975 nyarán Franciaországba készültem,

hogy kutassak a Szekeresről írandó könyvhöz [A könyv -- Szekeres-Varsa Vera: Szalamandra a tűzben -- 1985-ben jelent meg a Magvető Könyvkiadó Tények és Tanúk sorozatában. -- A szerk.]. Csakhogy 1974 őszén Konrádot nálam tartóztatták le. Egy nap megjelent, hogy szeretne itt maradni, mert keresik. Maradj. Ott volt egypár napig, de nem bírta magával, lement sétálni. Másnap az egyik órák után szóltak, hogy menjek be az igazgatóhoz. Ott volt két civil ruhás, mutatták, hogy házkutatási parancsuk van, beültettek egy szürke Volgába, és hazavittek. Gyurit öt percen belül elvitték. Tíz perc múlva visszajöttek egy újabb házkutatási paranccsal, és teljesen feltúrták a lakásomat. Még a teásdobozokba is belekavartak tollal, hogy nincs-e benne valami. Elvittek néhány könyvet, az írógépemet, a filmfelvevőmet. Egyetlen következménye lett a dolognak, nem kaptam útlevelet, úgyhogy gyorsan mondtam a volt csoporttársamnak, hogy mennék Egerbe. És ott találkoztam össze Román Andrással, akivel huszonöt-harminc éve nem találkoztam.

Miközben a Trefortban voltam vezető tanár, 1974-től óraadóként dolgoztam a Színművészeti Főiskolán. 1979-ben mentem át teljesen. 1987-ben Radnóti Miklósné, az addigi lektorátusvezető nyugdíjba ment, és engem bízott meg, annak ellenére, hogy nem voltam párttag. 1987-ben már nem számított annyira, ráadásul ez mindig egy szabad szellemű iskola volt.